

Sygn. akt II CSK 366/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku D. J. , M. J.,
G. N. i J. N. przy uczestnictwie Miasta Łódź, R. J., E. N.,
E. P., J. P., M. P., D. P.
i K. S.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni G. N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt III Ca 650/13,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adwokat P. K. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej wnioskodawczyni G.N. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez wnioskodawczynię G. N. skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 2) oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania kilku rozbudowanych pytań, których rozwinięcie na s. 3-5 skargi sprowadza się w istocie do prezentacji preferowanej wykładni przepisów prawnych w ramach zarzutów objętych pierwszą podstawą kasacyjną, co nie dowodzi wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Ponieważ skarżąca twierdzi także, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie przedstawia wyraźnie wyodrębnionego w stosunku do samego wniosku i do uzasadnienia podstaw kasacyjnych tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi.

Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pełnomocnikowi wnioskodawczyni ustanowionemu z urzędu orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 8 pkt 1 w z. z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461 ze zm.).

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz uczestniczki J.P., ponieważ jej odpowiedź na skargę kasacyjną została jej przez Sąd zwrócona (k. 805 akt).